

[Veistrup.]

Landbrugets Skuldre, den Dag, da der frem-sættes Krav om, at Kapitalen skal tage sin Del af Tidens Vanskeligheder, gaar imod det. Det vægrer jeg mig foreløbig ved at tro, og det forekommer mig ogsaa, at den Tone, som blev anlagt af det ærede Medlem, der havde Ordet paa Venstres Vegne, giver noget Grundlag for Haab om, at man kan naa til et Resultat her i Rigsdagen.

Fra Regeringens Side er det fremhævet, at Lovforslaget maa betragtes som en Helhed, og det kan jeg ganske tiltræde. Selvfølgelig kan vi som altid forhandle om Enkeltheder, men det Grundlag, som her er lagt, maa efter min Opfattelse opretholdes. I øvrigt vil jeg gerne anbefale, at vi nu i saa stor Udstrækning som muligt lægger de partipolitiske Standpunkter til Side og slutter op bag det upartiske og sagkyndige Udvalg, som har udarbejdet Grundlaget for dette Lovforslag.

Jeg skal ikke gaa ind i en Polemik, selv om der kunde være nogen Grund dertil, med det ærede Medlem, som talte paa Partiet Venstres Vegne. Jeg ser nemlig ikke nogen som helst Grund til at fortsætte den Debat, som nu gennem Dage og Nætter har været ført ovre i det høje Folketing. Jeg anerkender, at det ærede Medlem, som talte for Venstre, gik stille med Dørene, og jeg for mit Vedkommende skal gøre det samme. Jeg tror ikke, det tjener noget Formaal at gaa ind i en Debat her, men jeg mener, det er bedre at tage den under stilfærdige Former i det Udvalg, som er foreslaaet nedsat, og som jeg haaber vil naa til et praktisk, positivt Resultat i Retning af at formindske den Forrentningsbyrde, som det danske Landbrug i Dag sukker under.

Statsministeren (Stawning): Jeg vil gerne over for en Bemærkning af det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (Hauch) sige, at der selvfølgelig kan forhandles om Enkeltheder i det foreliggende Lovforslag, ligesom det gælder om andre Lovforslag, men med den Styrke, der, om jeg saa maa sige, staar bag dette Forslag ved dets Udarbejdelse, ligger det i øvrigt i Sagens Natur, at Regeringen ikke finder Anledning til ligefrem at betale noget for at faa Landbruget til at modtage den Haandsrækning, som Lovforslaget tilsigter at give det.

Der er gjort Bemærkninger saavel af det ærede 2det Medlem for 6te Kreds som af det 4de Medlem for 2den Kreds (Lange) om det uheldige i at behandle visse Landmænd paa den Maade, at man yder dem Hjælp efter Lovforslaget, medens andre

maaske ikke faar det. Det forekommer mig unægtelig at være noget ikke helt ubekendt. Hvis man tager Arbejderne, hænder det jo, at arbejdsløse, som maaske har gaaet ledige i flere Aar, f. Eks. har faaet et Tusind Kroner i Understøttelse af det offentlige. Men jeg ser ikke, at det berettiger den, der ikke er arbejdsløs, til at besvære sig over, at der saaledes gøres Forskel paa de bedre stillede og de mindre godt stillede. Hvis der er Landmænd, som er godt stillede, som ikke behøver Hjælp, kan jeg ikke se andet, end at de maa være lykkelige fremfor dem, der trænger til Hjælp, og der er virkelig ingen Grund til at besvære sig over uretfærdig Behandling, naar man ikke trænger til den Haandsrækning, der er Tale om. Derfor forstaar jeg ikke den Tale om, at man ikke vil yde Understøttelse, Almisse, eller hvad det nu er man kalder det. Der er intet mærkeligt i, at Samfundet, naar en kritisk Situation er indtraadt — og det er jo det, der er sket —, hidført ude fra af Verdensbegivenheder af forskellig Art, som har ramt Landbruget og store Dele af Landbrugets Udøvere og naturligvis har ramt de paagældende forskelligt baade under Hensyn til deres Ejendomsforhold — altsaa den Købesum, de har købt til — og mange andre Forhold, deres Dygtighed og alt sligt taget med i Betragtning —, der er intet mærkeligt i, siger jeg, at man i en Krisesituation siger til dem, der er haardest ramt, og som trænger mest: Nu træffer vi de og de Foranstaltninger, der kan hjælpe dem, og vi glæder os alle over, at der maaske er nogle, som ikke behøver slig Hjælp. At der skulde være noget som helst nedværdigende heri, er ganske urigtig Tale, thi social Forsorg eller Hjælpevirksomhed har jo været paakrævet over for saa mange forskellige Forhold. Jeg kan da huske fra disse Aar, at der ogsaa har været Tilfælde, hvor Landmænd og Fiskere er kommet og har bedt om social Forstaaelse og Hjælp, naar Kriser paa Grund af Naturbegivenheder er kommet over dem. Kan man tage mod en rundelig Haandsrækning, naar Storm eller anden Skade har forvoldt Ulykker, saa forstaar jeg ikke, at man ikke skulde kunne gøre det uden at blues, naar det er en Verdenskrise, der i saa høj Grad har ramt Hjemmene, som Tilfældet er.

De Sammenligninger, det ærede 2det Medlem for 6te Kreds anstillede, var saa langt borte fra Virkeligheden, at der ikke er megen Anledning til at opholde sig derved. Det ærede Medlem talte om, hvad man vilde sige, hvis det blev foreslaaet at give Arbejderne i Statstjenesten Løn efter deres